

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński

w sprawie **M. P. (P.)**
skazanego za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 27 czerwca 2024 r.,
kasacji obrońcy skazanego od
wyroku Sądu Okręgowego w Sosnowcu
z dnia 18 grudnia 2023 r., V Ka 654/23
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej
z dnia 29 maja 2023 r., II K 193/20
na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciąża skazanego M. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej, wyrokiem z dnia 29 maja 2023 r., II K 193/02, uznał oskarżonego M. P. za winnego popełnienia zarzucanych mu 63 czynów, którymi wyczerpał znamiona przestępstw z art. 288 § 1 k.k., przyjmując, że

stanowiły one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 288 § 1 w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 49 § 3 k.p.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonych szkód, poprzez zapłatę na rzecz określonych w wyroku pokrzywdzonych i ubezpieczycieli (art. 49 § 3 k.p.k.); na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczono oskarżonemu na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając je w całości na korzyść oskarżonego. Orzeczeniu Sądu pierwszej instancji zarzucił:

1. błąd w ustalenia faktycznych przejętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że:

- oskarżony dokonał czynu zabronionego w nocy, w rejonie osiedla w D. przy ulicy N., M., W., M., [...], K., [...], S. poprzez porysowanie ostrym narzędziem pojazdów samochodowych powodując określone straty, podczas gdy z materiału dowodowego sprawstwo oskarżonego nie wynika w żaden sposób; postępowanie nie dostarczyło wiarygodnych i jednoznacznych dowodów przemawiających za tym, że oskarżony miał dokonać czynu;

- oskarżony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, działając w krótkich, nie dłuższych niż miesięcznych, odstępach czasu, najczęściej w nocy, używając ostrego narzędzia, rysując samochody zaparkowane w pobliżu kilku ustalonych ulic. Wobec żadnego z przestępstw nie zapadł jeszcze prawomocny wyrok. Z uwagi na powyższe okoliczności, należało uznać, że oskarżony dopuścił się ciągu przestępstw w myśl art. 91 § 1 kk;

- wszystkie uszkodzenia wymienione w akcie oskarżenia (przedmiot uszkodzeń, czas dokonania wszystkich, miejsce, sposób dokonania) wskazują, że dokonał ich oskarżony M. P., podczas gdy nie wskazuje na to materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu;

- odmowę przyznania wiarygodności części wyjaśnień oskarżonego, a to w tym w zakresie w jakich oskarżony nie przyznał się do zarzucanych mu czynów, ze

względu na niepokrywanie się w/w wyjaśnień z zeznaniami innych świadków, podczas gdy zeznania świadków dotyczą jedynie faktów zaistnienia (sposobu powstania, czasu i miejsca, zakresu, sposobu naprawy lub nieusunięcia) szkody wynikłej z dokonania przestępstwa, a nie okoliczności i faktu dokonania przez oskarżonego przestępstw zarzucanych aktem oskarżenia

- w sprawie nie pojawiły się fakty, które należy uznać za nieudowodnione;

- należne odszkodowanie za uszkodzenie mienia poprzez porysowanie powłoki lakierniczej poszczególnych pojazdów ujawnionych szczegółowo w akcie oskarżenia ma związek ze sprawstwem oskarżonego, co rodzi obowiązek zasądzenia na rzecz pokrzywdzonych określonej należności pieniężnej tytułem orzeczonego środka karnego - obowiązku naprawienia szkody, kiedy to żadne z pokrzywdzonych wprost nie ujawnił takiego wniosku celem dochodzenia ewentualnych pieniężnych następstw popełnienia czynu zabronionego od potencjalnego sprawcy czynu bezprawnego ;

2. naruszenie przepisów postępowania tj.:

- art. 4 – art. 7 i art. 9 oraz 410 k.p.k. poprzez przyznanie wiarygodności i walurowego dowodowego:

a. zeznaniom świadka złożonym w postępowaniu przygotowawczym, a następnie na etapie postępowania sądowego w charakterze osób pokrzywdzonych i przyjęcie, że szkoda jaka została ujawniona w mieniu pokrzywdzonych została dokonana poprzez sprawstwo oskarżonego w sposób opisanych w zarzutach aktu oskarżenia tj. nocy, poprzez porysowanie tępym narzędziem kiedy w toku postępowania nie zostało ujawnione czym sprawca dokonał popełnienia czynu zabronionego, nie wiadomo co należy traktować jako „ ostre narzędzie" lub przedmiot albowiem w toku czynności procesowych żadne takie narzędzie nie zostało udowodnione i zabezpieczone na poczet materiału dowodowego sprawy.

b. uznanie za udowodnione na podstawie przeprowadzonych dowodów w postaci zeznań świadków, protokołu oględzin, eksperymentu procesowego, pisma ubezpieczycieli, decyzji o wypłacie odszkodowania, wycen naprawy szkody, że

oskarżony jest sprawcą czynów' zarzucanych w akcie oskarżenia, kiedy żaden przeprowadzony dowód nie wskazuje na to aby oskarżony własnym zachowaniem dopuścił się popełnienia przestępstwa opisanego art. 288 kk,

c. uznanie za wiarygodne dowody w postaci dokumentów protokoły oględzin pojazdów, decyzje o wypłacie odszkodowania, pisma ubezpieczycieli, wyceny naprawy świadczące o wysokości należnego świadczenia pieniężnego tytułem odszkodowania, kiedy takie informacje wymagają sprawdzenia na zasadzie opinii biegłego z zakresu wyceny i kosztorysowania szkód celem ustalenia faktycznej wartości poniesionej szkody, a oparcie się tylko na dokumentach prywatnych jest nieuzasadnione.

d. przyjęcie, że podstawą wydanego w sprawie orzeczenia stały się dowody osobowe i dokumenty urzędowe i dokumenty prywatne które w, żaden sposób nie wykazały winy oskarżonego;

e. nieuwzględnienie wyjaśnień oskarżonego jako prawidłowych, mających wpływ na okoliczności sprawy, a przede wszystkim ustalenia w jaki sposób doszło do przyznania się oskarżonego w czasie pierwszych czynności procesowych w czasie zatrzymania w innej sprawie i od razu bez zbędnej zwłoki dokonania czynności polegającym na przeprowadzeniu eksperymentu procesowego, a następnie braku skonfrontowania w/w okoliczności wskazanych przez oskarżonego z funkcjonariuszami policji uczestniczącymi w tych czynnościach celem wyeliminowania sprzeczności w sprawie, a wpływające bezpośrednio na ustalenie winy i sprawstwa oskarżonego;

- art. 49 § 3 k.p.k. poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkód wyrządzonych przez oskarżonego, kiedy żadne z pokrzywdzonych wprost nie złożył wniosku o zasądzenie środka karnego.

- art. 4, art. 7 i art. 9 oraz art. 410 k.p.k. polegające na dowolnej zamiast swobodnej ocenie przeprowadzonych dowodów z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, które skutkowały przyjęciem, iż oskarżony zarzucanych czynów v nie popełnił, a podstawą przyjęcia winy

oskarżonego nie może być przymusowe przyznanie się do winy w obecności funkcjonariuszy Policji, które zostało dokonane swobodnie i wynikało z przekroczenia uprawnień policji, a oskarżony przed Sądem I Instancji wskazał konkretne okoliczności takiego stanu rzeczy.

Podnosząc te zarzuty, skarżący wniósł o: 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, 2) zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów świadczonej pomocy prawnej dla oskarżonego za obie instancje, a ewentualnie 3) o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Sosnowcu, po rozpoznaniu wniesionej apelacji, wyrokiem z dnia 18 grudnia 2023 r., V Ka 654/23, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od powyższego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości na korzyść skazanego. W kasacji obrońca podniósł zarzuty rażącego naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia:

- art. 5 § 2, art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na dowolnej, jednostronnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania i wnioskowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez pominięcie istotnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i jednostronną oceną materiału dowodowego, polegającym na przyjęciu, że wyjaśnieniom oskarżonego należy przydzielić walor wiarygodności i spójności z zeznaniami świadków, pominięcie w ocenie zachowania oskarżonego okoliczności przemawiających na jego korzyść, orzeczenie na niekorzyść oskarżonego pomimo istnienia w tym zakresie szeregu wątpliwości, a w zasadzie braku jakichkolwiek dowodów w części dotyczącej uznania winy popełnienia czynu zabronionego

- art. 49a k.p.k. polegające na uwzględnieniu wniosku o naprawienie szkody, kiedy to żaden z pokrzywdzonych takiego wniosku nie złożył, a nadto oskarżyciel publiczny również nie zajął żadnego stanowiska w sprawie, pomimo określonego

terminu zastrzeżonego ustawą co miało bezpośredni wpływ na wynik postępowania i doprowadziło do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Sosnowcu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Dąbrowie Górniczej w odpowiedzi na kasację (pismo z dnia 5 kwietnia 2024 r.) wniósł o oddalenie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co umożliwiło rozpoznanie jej na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Dla porządku wskazać należy, że obowiązek naprawienia szkody (pierwotnie jako środek karny – zob. art. 39 pkt 5 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 września 1998 r. do dnia 30 czerwca 2015 r., a od dnia 1 lipca 2015 r. jako środek kompensacyjny, por. tytułację Rozdziału Va) został wprowadzony do Kodeksu karnego jako forma zwiększenia zabezpieczenia interesów pokrzywdzonego w procesie karnym i początkowo stanowił alternatywę dla powództwa adhezyjnego, a ostatecznie – począwszy od dnia 1 lipca 2015 r. wraz z uchyleniem przepisów o powództwie cywilnym w procesie karnym – główny środek, pozwalający pokrzywdzonemu na uzyskanie w postępowaniu karnym odszkodowania lub zadośćuczynienia.

Początkowo orzeczenie obowiązku naprawienia szkody było uzależnione od złożenia odpowiedniego wniosku („sąd, na wniosek pokrzywdzonego lub innej uprawnionej osoby, orzeka obowiązek naprawienia szkody”). Złożenie takiego wniosku (w razie skazania za określone przestępstwa i przy założeniu istnienia szkody lub krzywdy w czasie wyrokowania) obligowało sąd do orzeczenia takiego środka karnego.

Istotną zmianę w tym zakresie przyniosła ustawa z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych

innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589; która weszła w życie w dniu 8 czerwca 2010 r.). Po pierwsze, ustawodawca znacząco poszerzył zakres przedmiotowy spraw, w których pokrzywdzony (lub inny uprawniony podmiot) mógł złożyć wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody – do daty wejścia w życie tej nowelizacji można to było uczynić jedynie w razie skazania za przestępstwo spowodowania śmierci, ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, przestępstwo przeciwko środowisku, mieniu lub obrotowi gospodarczemu lub przestępstwo przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową. Po wejściu w życie wskazanej ustawy nowelizującej orzeczenie obowiązku naprawienia szkody mogło nastąpić w razie skazania za jakiegokolwiek przestępstwo. Po drugie, nowelizacja przesądziła, że ten środek karny obejmuje zarówno naprawienie szkody, jak i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Po trzecie wreszcie, i najważniejsze z punktu widzenia niniejszej sprawy i zarzutu podniesionego w pkt 2 kasacji, ustawodawca zastrzegł, że ten środek karny może zostać orzeczony przez sąd z urzędu (a więc bez czyjejkolwiek inicjatywy) albo na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej („sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej, orzeka...”). Przy tym, orzeczenie obowiązku z urzędu było fakultatywne, a jeżeli został złożony odpowiedni wniosek – stawało się to obowiązkiem sądu (por. np. P. Brożek, *Obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę – główna czy jedyna forma kompensacji szkody na rzecz pokrzywdzonego na gruncie prawa karnego?*, Prok. i Pr. 2021, nr 9, s. 127; R.A. Stefański (w:) M. Filar (red.), *Kodeks karny. Komentarz*, Warszawa 2016, LEX/el. 2024, teza 15 do art. 46; T. Oczkowski (w:) V. Konarska-Wrzosek (red.), *Kodeks karny. Komentarz*, LEX/el. 2024, teza 2 do art. 46, D. Gruszecka (w:) J. Giezek (red.), *Kodeks karny. Komentarz*, LEX/el. 2024, teza 5 do art. 46; D. Szeleszczuk (w:) A. Grześkowiak, K. Wiak (red.), *Kodeks karny. Komentarz*, Legalis 2024, teza 5 do art. 46). Ten stan prawny do dnia dzisiejszego nie uległ zmianie (por. J. Majewski (w:) J. Majewski (red.), *Kodeks karny. Komentarz*, LEX/e. 2024, teza 12 do art. 46)

Zmianom w obszarze prawa karnego materialnego towarzyszyły również nowelizacje przepisów procedury karnej. Ustawą z dnia 10 stycznia 2003 r. o

zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy - Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, ustawy o świadku koronnym oraz ustawy o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 17, poz. 155) dodano w Kodeksie postępowania karnego z dniem 1 lipca 2003 r. art. 49a. W przepisie tym ustawodawca wprowadził po raz pierwszy termin, do którego pokrzywdzony, a także prokurator (działający w warunkach art. 52 § 1 *in fine* k.p.k. – por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., V KKN 145/00) mogli złożyć wniosek, o jakim była mowa w art. 46 § 1 k.k. Granicą tą było zakończenie pierwszego przesłuchania pokrzywdzonego na rozprawie głównej. Chodziło o to, by usprawnić postępowanie, a sąd, który miałby obligatoryjnie orzec obowiązek naprawienia szkody, zawczasu wiedział, że ma prowadzić postępowanie także w zakresie powstania i rozmiarów ewentualnej szkody wynikającej z przestępstwa będącego przedmiotem postępowania. Brak tego rodzaju ograniczeń w Kodeksie postępowania karnego w okresie od września 1998 r. do końca czerwca 2003 r. powodował, że przyjmowano, iż pokrzywdzony mógł na zasadach ogólnych występować z wnioskiem, o jakim mowa w art. 46 § 1 k.k., w toku całej rozprawy, a gdyby był stroną postępowania – to nawet w głosach końcowych stron (por. np. postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2001 r., WKN 18/01, T. Grzegorzcyk, *Wniosek o naprawienie szkody w nowym prawie i postępowaniu karnym* (w:) *Nowa kodyfikacja karna. Zeszyt 3*, Warszawa 1997, s. 58, J. Grajewski (w:) J. Grajewski, L. K. Paprzycki, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Kraków 2003, LEX/el., teza 2 do art. 49a).

Sytuacja ta uległa zmianie z dniem 1 lipca 2015 r., kiedy to ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013, poz. 1247) zmieniono treść art. 49a k.p.k. Ustawodawca zdecydował się pozostawić w ustawie przepis określający termin prekluzyjny dla pokrzywdzonego i prokuratora do złożenia wniosku, o jakim mowa w art. 46 § 1 k.k., ale znacząco termin ten wydłużył, przesuwając go z pierwotnego terminu (zakończenie pierwszego przesłuchania pokrzywdzonego na rozprawie głównej) na chwilą zamknięcia przewodu sądowego.

Termin określony w art. 49a k.p.k. (zarówno w jego pierwotnej, jak i obecnie obowiązującej wersji) ma charakter terminu prekluzyjnego, a więc takiego, po upływie której uprawniony tracie bezpowrotnie prawo do dokonania czynności obwarowanej takim terminem (zob. wyrok Sądu Najwyższy z dnia 28 lipca 2010 r., II KK 291/09). Jego upływ oznacza, że pokrzywdzona (inna osoba uprawniona) traci możliwość związania sądu karnego żądaniem orzeczenia obowiązku naprawienia szkody albo zadośćuczynienia krzywdy.

Powyższej przedstawione zmiany w obrębie art. 46 § 1 k.k. i art. 49a k.p.k., a zwłaszcza tej pierwszej regulacji, wskazują na to, że ustawodawca, poczynszy już od dnia 8 czerwca 2010 r., nie warunkuje możliwości orzekania przez sąd obowiązku naprawienia szkody złożeniem wniosku przez pokrzywdzonego albo inny uprawniony podmiot. Od tej daty w porządku prawnym istnieją bowiem dwa tryby orzekania tego obowiązku: *ex officio* i na wniosek, przy tym złożenie wniosku ma to znaczenie, że w wypadku skazania orzeczenie obowiązku staje się dla sądu obligatoryjne. W razie braku takiego wniosku istnieje jedynie możliwość orzeczenia obowiązku naprawienia szkody. To samo ma miejsce w sytuacji przekroczenia terminu, a więc po zamknięciu przewodu sądowego. Spóźniony wniosek – w świetle odczytywanych łącznie art. 46 § 1 k.k. i art. 49a k.p.k. – nie jest bowiem zdalny do przekształcenia prawa sądu w jego obowiązek. W tym ostatnim wypadku brak jest więc możliwości skutecznego zarzucania sądowi orzekającemu, iż ten, nie orzekając obowiązku naprawienia szkody, naruszył art. 46 § 1 k.k.

Skoro jednak ustawodawca przewiduje fakultatywną możliwość orzekania obowiązku kompensacyjnego z urzędu (a więc w sytuacji, gdy wniosek nie został w ogóle złożony albo nie został złożony w prawem określonym terminie), to każda z stron postępowania oraz inne osoby bezpośrednio zainteresowane są uprawnione do złożenia wniosku o orzeczenie takiego obowiązku (art. 9 § 2 k.p.k.). Sygnalizacja taka w odniesieniu do orzeczenia rozważanego tu obowiązku może nastąpić aż do czasu ogłoszenia orzeczenia (z uwagi na możliwość wznowienia przewodu sądowego aż do tego momentu – por. art. 409 k.p.k.), w tym zwłaszcza – w wypadku stron postępowania – podczas głosów końcowych (art. 406 § 1 k.p.k.). W tej fazie rozprawy głównej strony bowiem mogą wnosić o to, by sąd – nawet

jeżeli miałby działać z urzędu (art. 9 § 2 k.p.k.) – wydał orzeczenie o określonej treści, a więc także nałożenie obowiązku naprawienia szkody.

Podsumowując powyższe rozważania, podkreślić należy, że **skoro obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia krzywdzie (art. 46 § 1 k.k.) może być orzeczony z urzędu, a więc niezależnie od tego czy pokrzywdzony albo inny uprawniony podmiot złożył w tym zakresie stosowny wniosek, to orzeczenie takiego obowiązku w sytuacji, gdy wniosku takiego nie złożono albo został on złożony, ale po terminie określonym w art. 49a k.p.k. (a więc już po zamknięciu przewodu sądowego), nie stanowi ani obrazu art. 46 § 1 k.k., ani naruszenia art. 49a k.p.k. Stanowi to wyraz realizacji uprawnienia do działania przez sąd *ex officio*, co może być także przedmiotem sygnalizacji stron postępowania lub innych osób bezpośrednio zainteresowanych (art. 9 § 2 k.p.k.), która nie jest przez ustawodawcę ograniczona jakimkolwiek terminem. Sygnalizacja taka dokonana przez pokrzywdzonego lub prokuratora lub inny uprawniony podmiot już po zamknięciu przewodu sądowego nie obliguje jednak sądu do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia krzywdzie (arg. ex art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 49a *a contrario* i art. 9 § 2 k.p.k.).**

Zarzut naruszenia art. 5 § 2, art. 7, jak i art. 410 k.p.k. w postaci, w jakiej postawiono go w kasacji, jasno dowodzi niezrozumienia przez skarżącego natury postępowania kasacyjnego, jak i roli Sądu Najwyższego jako sądu kasacyjnego. obrońca skazanego nie dostrzega, że przedmiotem kasacji i przeprowadzanej w jej toku kontroli kasacyjnej jest wyrok sądu odwoławczego, a nie orzeczenie sądu pierwszej instancji. Skoro Sąd Okręgowy nie przeprowadzał w tym postępowaniu samodzielnie oceny dowodów, a ograniczył się – po rozpoznaniu apelacji – do utrzymania wyroku w mocy, to stawianie temu Sądowi zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. bez jednoczesnego wskazania przepisu o postępowaniu odwoławczym, który Sąd ten miałby naruszyć stanowi nieporozumienie i próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego zdublowanej kontroli apelacyjnej orzeczenia wydanego przez Sąd Rejonowy. To samo dotyczy wskazywanych jako naruszonych art. 5 § 2 i art. 410 k.p.k., przy czym w kasacji nie zechciano nawet podać, na czym naruszenie

tych przepisów (poza rzekomym naruszeniem łącznie z nimi podawanego art. 7 k.p.k.) miałyby polegać. Stąd zarzut ten należało ocenić jako oczywiście bezzasadny.

Mając powyższe na uwadze, kasację należało oddalić na posiedzeniu jako oczywiście bezzasadną (art. 535 § 3 k.p.k.). O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 w zw. z art. 637a k.p.k.

[PGW]

[ms]